

καιον· διότι ἡ ἀράχνη οὔτε ὑδρόβιον εἶναι, οὔτε ἀμφίβιον. Καὶ ὁμως ἡ ἀράχνη αὕτη πραγματικῶς ζῆ ὑπὸ τὸ ὕδωρ χωρὶς νὰ πνιγῆ, καὶ ἰδοὺ πως.

Ἡ πρώτη φροντίς αὐτῆς εἶναι νὰ κατασκευάσῃ τὴν κατοικίαν της, τὸ ὁποῖον πράττει ἐκτὸς τοῦ ὕδατος, δίδον εἰς αὐτὴν, ὡς φαίνεται εἰς τὴν προκειμένην εἰκόνα, σχῆμα κώδωνος μὲ τὸ κάτω μέρος ἀνοικτόν· τούτου γενομένου, ῥίπτει αὐτὴν εἰς τὸ ὕδωρ, φροντίζον συναίμα νὰ κρατῆ αὐτὴν διὰ νημάτων συνεχομένων μὲ τὸ ἄνω μέρος αὐτῆς καὶ ἐμποδιζόντων αὐτὴν ἀπὸ τοῦ νὰ βυθισθῆ μέχρι τοῦ πυθμένου, τὸ ὁποῖον ἔνεκα τοῦ βάρους της θὰ συνέβαινεν, ἀλλὰ μέχρις ὠρισμένου τινὸς βάθους. Κατόπιν, ὡς νὰ προσέβλεπε τί ἔμελλε νὰ συμβῆ, λαμβάνει πρόνοιαν, ὥστε νὰ ἐμποδίσῃ αὐτὴν ἀπὸ τοῦ νὰ ἀναβῆ καὶ πρὸς τὰ ἄνω, ὅταν εἰσαχθῆ εἰς αὐτὴν ἀήρ. Τὴν ἐξασφαλίζει δὲ διὰ νημάτων καὶ πρὸς τὰ πλάγια, ὥστε ἡ φωλεὰ της καθίσταται οὕτω στερεὰ.

Κατόπιν προετοιμάζεται διὰ τὴν διασκευὴν της· πρὸς τοῦτο ἀνοίγει ὅπῃν τινα οὖσαν εἰς τὸ ὑπογάστριόν της, καὶ πληροῖ αἶρος τὸ ἐκεῖ εὐρισκόμενον σακκίδιον· τούτου δὲ γενομένου, λαμβάνουσα ἐν τῶν νημάτων τὸ μεταχειρίζεται ὡς κλίμακα, βυθίζεται ὑπὸ τὸ ὕδωρ καὶ τοποθετεῖται ὑπὸ τὸν κώδωνα μὲ τὸ ὀπίσθιον μέρος τοῦ σώματος της πρὸς τὰ ἄνω ἐντὸς αὐτοῦ· εἰς τὴν θέσιν ταύτην εὐρισκομένη ἀνοίγει τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος ὅπῃν, καὶ ὁ εἰς τὴν κύστιν ἐκείνην ἐμπεριεχόμενος ἀήρ θλιβόμενος ἐξέρχεται· ἐπειδὴ δὲ εἶναι ἐλαφρότερος τοῦ ὕδατος, φυσικὰ ἀρχίζει νὰ ἀνέρχεται πρὸς τὰ ἄνω, ἀφοῦ δὲ φθάσῃ εἰς τὸ ἄνω μέρος τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τοῦ κώδωνος, μὴ δυνάμενος νὰ προβῆ περαιτέρω, διότι ἡ φωλεὰ εἶναι τόσον καλὰ κατασκευασμένη καὶ διὰ γλοιώδους τινὸς ὕγρου ἐπιχειρισμένη, ὥστε οὔτε ὕδωρ, οὔτε ἀήρ δύναται νὰ διέλθῃ διὰ τῶν τοιχωμάτων της, μένει ἐκεῖ. Ἄλλ' ἐπειδὴ δύο σώματα δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ κατέχωσι τὴν αὐτὴν θέσιν εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν, ὁ ἐκεῖ ἐγκατασταθεὶς ἀήρ ἐκτοπίζει τὸ ὕδωρ καὶ τὴν θέσιν αὐτοῦ καταλαμβάνει αὐτός.

Τὸ ἔντομον τότε ἀνέρχεται πάλιν εἰς τὴν ἐπιφανείαν τοῦ ὕδατος καὶ ἀναγεμίζει τὴν κύστιν του μὲ νέον αἶρα, κατερχόμενος δὲ εἰσάγει αὐτὸν κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον εἰς τὴν φωλεὰν του, ἐπαναλαμβάνει δὲ τὴν ἐργασίαν ταύτην, ἕως οὗ ἐκκενώσῃ τὸ μέγιστον μέρος τῆς φωλεᾶς του ἀπὸ τοῦ ἐμπεριεχομένου ὕδατος. Τελευταῖον δὲ ἀνερχόμενος εἰς τὴν ἐπιφανείαν τοῦ ὕδατος, ἐνασχολεῖται εἰς ἀναζήτησιν τροφῆς, καὶ ἀφοῦ καταπαύσῃ καὶ τὴν φυσικὴν ταύτην ἀνάγκην, γεμίζει ἐκ νέου τὴν κύστιν του καὶ κατέρχεται οὐχὶ διὰ νὰ ἐκκενώσῃ αὐτὴν ἐντὸς τῆς φωλεᾶς του, ἀλλὰ διὰ νὰ μεταχειρισθῆ τὸν

ἐν αὐτῇ αἶρα ὡς μέσον βοηθητικόν, εἰς τὸ νὰ ἐπιπλέῃ ἐπὶ τοῦ ἐναπομείναντος ὕδατος ἐν αὐτῇ.

Ἄλλὰ μένει εἰσέτι μία μεγάλη δυσκολία, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ὑπερνικήσῃ τὸ μικρὸν τούτο πλάσμα, ἄλλως ἀπόλλυται· ἡ δυσκολία αὕτη προέρχεται ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἐντόμου. Τὰ φυτὰ καὶ τὰ ζῶα, ὡς γνωστὸν, ἔχουσι χρεῖαν αἵρος διὰ νὰ ζήσουν — τὰ μὲν φυτὰ τοῦ ἐνὸς συστατικοῦ τοῦ αἵρος, — τοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξέος, τὰ δὲ ζῶα τοῦ ἄλλου, — τοῦ ὀξυγόνου. Διὰ τῆς ἀναπνοῆς ἡ ἀράχνη αὕτη, ὡς τὰ ἄλλα ζῶα, ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὸν αἶρα τὸν ἐντὸς τῆς φωλεᾶς της τὸ ὀξυγόνον, καὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀνανεωθῆ οὗτος, ἄλλως αὕτη δὲν δύναται νὰ ζήσῃ. Τί κάμνει λοιπὸν; κενώνει τὴν κύστιν της ἐκ τοῦ ὁποίου ἦτο πλήρης ἀτμοσφαιρικὸ αἶρος καὶ τὴν πληροῖ ἐκ τοῦ αἵρος τοῦ ἐντὸς τῆς φωλεᾶς, ἀνερχομένη δ' εἰς τὴν ἐπιφανείαν τοῦ ὕδατος, τὴν κενώνει καὶ τὴν ἀναγεμίζει μὲ καθαρὸν ἀτμοσφαιρικὸν αἶρα, καὶ τοῦτον εἰσάγει εἰς τὴν φωλεὰν της· ἐπαναλαμβάνει δὲ τοῦτο μέχρις οὗ ἀνανεώσῃ ἐντελῶς τὸν ἄχρηστον ἐκεῖνον αἶρα τὸν ἐντὸς αὐτῆς.

Κατὰ τὸν τρόπον τούτον ἐξακολουθεῖ νὰ ζῆ, νὰ τεκνοποιῆ καὶ νὰ πολλαπλασιάσῃται, ἐκπληροῦσα οὕτω ἕνα τῶν ἀπέριων σκοπῶν τοῦ ἀκατανόητου σχεδίου τοῦ Πλάστου μας. Οὐδεὶς δὲ σῶας ἔχων τὰς φρένας δύναται ν' ἀρνηθῆ, ὅτι ἅπασαι αὐταὶ αἱ ἐργασίαι, αἱ τοιαύτην ἐμφρονα σκοπιμότητα ἐμφαίνουσαι, δὲν ἀποδεικνύουν οὐ μόνον τὴν ὑπαρξίν, ἀλλὰ καὶ τὴν πανσοφίαν καὶ τὴν ἀγαθότητα τοῦ Οὐρανοῦ ἡμῶν Πατρὸς, εἰς τὸν ὁποῖον πρέπει τιμῆ, μεγαλοπρέπεια καὶ σέβας εἰς αἰῶνας αἰῶνων. Ἀμήν.

.....

ΟΙ ΕΝΤΑΦΙΑΣΘΗΝΤΕΣ ΖΩΝΤΕΣ.

(Διήγημα Ἑλβετικόν)

Μετὰφρασις ἐλευθέρη ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ.

(Ἰδὲ προηγούμενον φύλλον.)

.....

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ὁ Παπποῦς καὶ ὁ ἔγγονος.

Ὁ Ἰάκωβος ἐξυπνήσας τὴν ἀκόλουθον πρωΐαν ἐθαύμασεν ἰδὼν, ὅτι ἀκόμη ἦτο σκότος, ἂν καὶ ἠσθάνετο, ὅτι εἶχε κοιμηθῆ περισσότερον ἀπὸ τὸ σὺνηθες. Ἐκτὸς τούτου ἐκ τῶν κατημάτων τοῦ παπποῦ του ἐνόησεν, ὅτι εἶχε σηκωθῆ.

— « Παπποῦ, — εἶπε, — πότε ἐσηκώθης; Ἀκόμη δὲν ἐξημέρωσεν; »

— « Ἐὰν περιμένωμεν νὰ ἐξημερώσῃ, τέκνον μου, — εἶπεν ὁ γέρον, — ἐδῶ ὅπου εἴμεθα χωσμένοι, θὰ περάσῃ πολλὴ ἀκόμη ὥρα! Ὁ ἥλιος πρὸ πολλοῦ ἀνέτειλεν, ἀλλὰ φοβοῦμαι, ὅτι ἡμεῖς ἐπὶ πολὺ δὲν θὰ τὸν

ἴδωμεν, ἀφοῦ τὸ παράθυρον καὶ ἡ θύρα μας εἶναι ἐντελῶς σκεπασμένα ὑπὸ τῆς χιόνος.

— « Ἀλήθεια ! » — ἐξεφώνησεν ὁ Ἰάκωβος, — ἀναπηδήσας ἐκ τοῦ μέρους ὅπου ἦτο πλαγιασμένος, διὰ νὰ ἀνάψῃ τὸν λύχνον καὶ ἴδῃ μήπως ὁ παπποῦς του ἦτο ἠπατημένος. « Εἶναι ἀδύνατον εἰς μίαν νύκτα νὰ ἔπασε τόση χιών, ὥστε νὰ καταχύσῃ ἐντελῶς ὅλον τὸ κτηνοστάσιον ! »

— « Ἄν δὲν πιστεύῃς, ἐξέτασε μόνος σου καὶ θὰ εἴρῃς, ὅτι οὕτως ἔχει δυστυχῶς τὸ πρᾶγμα, » — εἶπεν ὁ γέρον.

Μετὰ τινα ἐξέτασιν ὁ Ἰάκωβος ἐπληροφορήθη ἰδίους ὁμμασιν, ὅτι πραγματικῶς τὸ κτηνοστάσιον ἦτο ἐντελῶς χωσμένον ἐντὸς τῆς χιόνος καὶ ἄλλη ἐξοδος δὲν ὑπῆρχεν εἰμὴ διὰ τῆς καπνοδόχης.

Ἡ ἀνακάλυψις τῆς καταστάσεώς των ταύτης ἐπλήρωσε τὴν καρδίαν τοῦ μικροῦ Ἰακώβου μετὰ τρόμου, καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ, ἀναφέρων συχνὰ τὸ ὄνομα τοῦ πατρός του. Ἄλλ' ὁ γέρον τὸν παρηγόρησε λέγων, ὅτι εἶχον καλλίτερον προστάτην ἀπὸ τὸν πατέρα του, τὸν Θεὸν, τὸν ὁποῖον οὔτε ἀνεμοὶ, οὔτε βροχὴ, οὔτε χιών, οὔτε ὄρη, οὔτε κανὲν ἄλλο πρᾶγμα ἠδύνατο νὰ ἐμποδίσῃ, ὅταν ἤθελε νὰ στείλῃ βοήθειαν εἰς τοὺς πιστεύοντας εἰς αὐτόν. « Εἰς αὐτὸν λοιπὸν, τέκνον μου, — εἶπεν ὁ γέρον, — ἄς ἀφιερῶσωμεν ὅλας μας τὰς ἐλπίδας καὶ αὐτὸς δὲν θέλει μᾶς ἀφήσει, οὐδὲ μᾶς ἐγκαταλείψει. »

Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ βέλασμα τῆς Ῥόζας εἰδοποίησεν αὐτοὺς, ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ τὴν ἀμέλξωσι καὶ ἀμφότεροι διευθύνθησαν πρὸς αὐτήν.

— « Πρέπει νὰ μάθῃς νὰ τὴν ἀμέλῃς, — εἶπεν ὁ γέρον εἰς τὸν Ἰάκωβον, — ἴσως μὲ συμβῆ τίποτε καὶ δὲν ἠμπορῶ νὰ τὴν ἀμέλξω, ἐὰν δὲ καὶ σὺ δὲν ἤξεύρῃς, τί θὰ γείνη τότε ; Ἐκτὸς τούτου, ὡς βλέπεις εἶμαι γέρον καὶ τὸ γονάτισμα μὲ κουράζει, ὥστε ἄρχισε ἀπὸ σήμερον τὴν ἐργασίαν ταύτην. »

Ὁ Ἰάκωβος ὑπήκουσε καὶ γονάτισας ἤρχισε νὰ τὴν ἀμέλῃ, ἀλλὰ μὲ τόσῃ βίαν, ὥστε ἡ Ῥόζα μὲ ὄλην τὴν ἀγάπην, τὴν ὁποίαν εἶχεν εἰς τὸ παιδίον ἤρχισε νὰ κλοτσᾷ καὶ νὰ πηδᾷ, ὥστε ἐκόντευσε ν' ἀναποδογυρίσῃ τὸ βεδούρι, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὑπῆρχεν ἀρετὸν γάλα.

— « Σιγὰ, σιγὰ, τέκνον μου, — εἶπεν ὁ γέρον, — καθὼς κάμνεις προξενεῖς πόνον εἰς τὴν δυστυχῆ Ῥόζαν. Προσπάθησε ἡσυχώτερα καὶ θὰ ἴδῃς, ὅτι θὰ ἐπιτόχῃς καλλίτερον. »

Καὶ τῷ ὄντι μετὰ τινας προσπάθειάς ἡ καλὴ Ῥόζα ἡσυχάσε καὶ ὁ Ἰάκωβος ἠδυνήθη νὰ τὴν ἀμέλῃ. Ἀφοῦ δὲ ἐπρογευμάτισαν, ἠθέλησε διὰ τοῦ παραθύρου νὰ μάθῃ τὸ πάχος τῆς χιόνος, ἀλλὰ ἂν καὶ ἔχασε τὸν

βραχίονά του εἰς αὐτὴν ἕως εἰς τὸν ὤμον, δὲν ἠδυνήθη ὁμως νὰ φθάσῃ μέχρι τῆς ἔξωθεν ἐπιφανείας αὐτῆς.

— « Δὲν σὲ τὸ εἶπον, » — εἶπεν ὁ γέρον, — ὅτι ἡ μόνη ἐξοδὸς μας τώρα εἶναι ἡ διὰ τῆς καπνοδόχης, ἀλλὰ δυστυχῶς καὶ αὕτη εἶναι σκεπασμένη ὡς βλέπεις, ὥστε πρέπει πρῶτον ν' ἀπομακρύνωμεν τὴν χιὼνα ἀπὸ τὴν ὀπὴν, καὶ ἔπειτα ν' ἀνέλθῃς. »

— « Αὐτὸ εἶναι εὐκόλον, » — εἶπεν ὁ Ἰάκωβος, — καὶ ἀμέσως ἤρχισε ν' ἀναρρυχᾶται ὡς καλὸς ναύτης ἐντὸς τῆς καπνοδόχης, φθάσας δὲ εἰς τὸ ἄνω μέρος αὐτῆς, ἀπεμάκρυνε διὰ τοῦ πτωαρίου του τὴν χιὼνα καὶ ἀμέσως αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου εἰσῆλθον διὰ τῆς καπνοδόχης καὶ ἐφώτισαν τὸ δωμάτιον.

— « Πρόσεχε, Ἰάκωβε, — ἐφώνησε πρὸς αὐτὸν ὁ γέρον, ἐνῶ ἐξήρχετο τῆς καπνοδόχης, — νὰ μὴ πέσης ἔξω καὶ τότε θὰ χωθῆς εἰς τὴν χιὼνα καὶ καμμία ἀνθρώπινος δύναμις δὲν θὰ δυνήθῃ νὰ σὲ ξεχώσῃ. »

— « Μόνον θέλω νὰ ἴδω, ἂν ἔρχεται ὁ πατὴρ μου, καὶ πάλιν καταβαίνω, » εἶπεν ὁ Ἰάκωβος. »

— « Πτωχὸν παιδίον, — ἐμουρμούρισε καθ' ἑαυτὸν ὁ γέρον, — δὲν ἔμαθεν εἰσέτι ἐκ πείρας, ὅτι εἶναι ἀδύνατον ὄχι μόνον ἐδῶ νὰ ἔλθῃ, ἀλλ' οὔτε ἕως εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους τούτου νὰ φθάσῃ. Ἡ χιών πρέπει νὰ ἦναι τώρα καὶ ἐκεῖ κάτω πολλὰ μέτρα βαθεῖα ! »

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Ἰάκωβος εἶχεν ἐξέλθει τῆς καπνοδόχης καὶ ἀφοῦ περιέφερε τὸ βλέμμα του καθ' ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος καὶ ἐκαθάρισε τὴν καπνοδόχην ἀπὸ τὴν χιὼνα, ἤρχισε πάλιν νὰ καταβαίῃ.

— « Λοιπὸν, Ἰάκωβε, τί εἶδες ; » — ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ γέρον, — εὐθὺς ἀφοῦ ἐπάτησεν εἰς τὸ ἔδαφος.

— « Τίποτε ! Ὅλα εἶναι μία πλάκα καταλευκος, ὅσον βλέπει τὸ μᾶτι τοῦ ἀνθρώπου ! » — εἶπεν ὁ Ἰάκωβος. Καθὼς φαίνεται, ἐδῶ θὰ ἀπεράσωμεν τὸν χειμῶνα ! (ἀκολουθεῖ.)

ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ.

Λέων καὶ Μῦς.

Σ' αὐτὰ τὰ χρόνια ποῦ γοργὰ διαβαίνουν ἀπ' ὀμπρὸς σας,
Χωρὶς μαυρίλα δύστυχῃ ν' αὐξάνῃ σ' τὸ πλευρό σας·
Σ' αὐτὰ τὰ χρόνια τ' ὁμορφά π' ἀνθίζει ἡ ζωὴ σας,
Σ' αὐτὰ τὰ χρόνια συμβουλαῖς γυρεύει ἡ ψυχὴ σας.
Τώρα, παιδιὰ μου ποῦ ἡ καρδιὰ τῆς νεότητος εἶν' περβόλι,
Ὅλοι θὰ σπεύρουν σ' αὐτὸ, θὰ νὰ φυτέψουν ὄλοι.

Κάτου σὲ δένδρου τὸν κορμὸ κοιμότανε λιοντάρι,
Ὀλώμορφο περήφανο γιομάτ' ἀπὸ καμάρι.
Μ' ἀπὸ σιμὰ του ποιντικὸς περναῖ καὶ τὸ ζυγνάει,
Κι' αὐτὸ τὰ νύχιά τ' ἀπλωσε τὸν ἄμοιρον νὰ φάῃ.
Πέφτει σ' τὰ πόδια καὶ ζητᾷ τὴ χάρι νὰ τοῦ δώσῃ,
Κι' αὐτὸς τοῦ λέγ' ἕνας καιρὸς θάρβῃ νὰ τὸ πληρώσῃ.